

Wessners vinnarskalle som ingen glömmer

Daniel Wessner är en av de starkaste profilerna, kanske den starkaste, genom tiderna i Karlskoga-hockeyn. Han började spela i Bofors IK 2001 och han spelade sin sista match 2017. Däremellan har han spelat i Almtuna, Mora, Sparta Sarpsborg och Stjernen. Nu är han framgångsrik domare i SHL och allsvenskan.

Allting började annars i Filipstad där Daniel föddes för 42 år sedan.

- Där började jag med hockey och det var långt ifrån den hets som är idag när det gäller ungdomshockey. Det är skrämmande hur det är idag. ch det var ingen hemifrån som pressade på någonting.

Gamla hockeypolare kom och lyssnade på Daniel Wessner. Här tillsammans med Carl Berglund, till vänster och Mikael "Daggen" Eriksson, som dagen till ära åkte från Växjö till Karlskoga för att lyssna.

Tänkte satsa på motocross

Som ung tävlade också Daniel framgångsrikt i motocross, vilket inte gick för sig när han kom in på hockeygymnasiet i Karlstad.

- Det var så att jag faktiskt tänkte satsa på motocross. Jag tyckte det var roligast. Jag tvingades sluta med crossen när jag hamnade i Färjestad. Jag körde första sommaren, men blev inkallad till Loob; det gick inte för sig och så var det slut med crossen.

Juniortiden i Färjestad var dock inte en dans på rosor.

- Det var en tuff juniortid. Jag tycker vi blev illa behandlade som juniorer i FBK. Det var plocka puckar, bära grejor och så vidare. Mina tränare där, Harald Lückner och Perra Jonsson var två skilda typer. Harald var den strukturerade medan Perra var hela annorlunda, gjorde inte skillnad på någon. Alla behandlades lika.

- När jag och några andra som upplevt det vi upplevde i FBK kom till Bofors ville vi inte behandla de yngre spelarna på samma sätt.

Daniel kom till BIK samtidigt med den moderna hockeyn kan man säga.

Leffe bakom oss 100 procent

Leffe Strömberg var tränare och han skapade en speciell anda i laget.

- Leffe stod bakom oss utåt till 100 procent även om vi hade gjort något dumt. Han skyddade oss. Han ska ha all kredd för den inställningen.

I början var Daniel utlånad från FBK till BIK. Han debuterade i Nyköping och gjorde två mål, de enda mål han gjorde den säsongen.

Sedan blev han BIK:are på riktigt och den där ”Vi mot världen”-attityden växte vidare. Tobias Thermell och Kristofer Näslund blev härförare.

- Det var magiskt många gånger med den där kaxigheten. Det var en rolig tid som blev än roligare när Emil Kåberg kom till oss. Han var en grym lagkamrat Emil. Han hade retat upp oss säsongen innan när vi mötte Kumla. Vi gjorde avtryck i hockey-Sverige på den tiden även om vi inte hade den spets som krävdes.

Mötte Boork i Almtuna

Daniel tog ett par säsonger därefter i Almtuna, där han bland andra fick Leif Boork som tränare, men han kom tillbaka till BIK igen när Niklas Czarnecki blev tränare.

- Det var ett självklart val. Vi nykomlingar fick också följa med på den resa A-laget lovats säsongen innan. Vi åkte till Burgas i Bulgarien och när vi kom hem var vi inkilade och klara. Det laget hade en otroligt stark lagsammanhållning.

Mora i Elitserien

Sedan fick han anbud från Mora i Elitserien och kom till ett nästan utländskt lag. Sammanhållningen var si och så, alla tränade och åkte hem till sitt. Sedan hamnade han i Sparta Sarpsborg och Stjernen innan han kom till Karlskoga igen för sista sejouren, som kom att vara till 2017.

- Det var roligt i Norge men det var sämre hockey.

Sam Hallam var tränare när Daniel kom tillbaka.

- Det blev en skitsäsong fram till jul. Sam och jag hade många duster. Det fungerade inte. Till slut fick jag veta att jag hade astma och efter det började allt lättas. ”Lillis” Nilsson kom in i laget också och jag fick spela med honom. Det har aldrig varit så lätt att göra mål som med ”Lillis”. Jag sa var jag ville ha pucken och där kom den.

- Men det lyfte aldrig riktigt. Vi fick tunga skador. Trots det krigade vi på.

Så där rullade det på fram till sista säsongen 2016/17.

Engelage den bästa målvakten

-Min sista säsong. Viktor Ejdsell kom, i målet hade vi Andrew Engelage. Calle Persson med flera. Speciellt Engelage gav oss hopp. Den bästa målvakt jag spelat med. Jag hade bestämt tidigt att det fick vara sista säsongen. Hade ont i axlar och knän. Vi gick som en maskin i serien, men torskade mot Mora i finalen. De var för bra.

- Vi fick Rögle i play off och hade inte Engelage brutit en tå hade vi kunnat vinna den serien. Vi ledde alla fyra matcherna. En seger i den serien hade blivit det ultimata slutet på karriären.

- Det laget och det vi hade -05 var det något speciellt med.

- Sedan uppkom frågan. Vad ska jag göra nu?. ”Daggen” och jag träffade ett par domare i Umeå. Dagen efter ringde jag domarbasen Peter Andersson och sa att jag ville bli hockeydomare. Han trodde jag skämtade. Men jag började döma, premiärdömde i Nobelhallen.

Med en begynnande domarkarriär och jobb inom byggbranschen blev han övertalad av Torsten Yngvesson att hoppa in i båset tillsammans med Niklas Czarnecki. Det blev en nagelbitare in i kaklet där nytt kontrakt landades i sista matchen i Västervik.

Jobbigare som tränare

- Det var jobbigare i båset än att vara spelare kan jag säga.

Nu kombinerar han fulltidsarbete med sitt domarskap. Han erbjöds fast domaranställning, men ville inte ha det så. Den fredag han besökte Karlskoga var han på väg till Västerås för match VIK mot Oskarshamn.

- Det går inte att jämföra att vara spelare och domare. Det är en tuff, mental utmaning. Som jag behandlat domare genom åren dessutom. Jag har en del att ta igen men kanske kan hantera arga spelare och ledare med min bakgrund. Jag tror det är bra att kunna inse att man kan göra fel, för det gör man, och erkänna det.

I det sammanhanget kan det vara läge att notera. Daniel ”vann” utvisningsligan i allsvenskan tre säsonger, dessutom en säsong i Norge också.

Av- och på-knappen

Han fick en fråga om det där som många har, en av- och en på-knapp.

- Vi kallade det för en Daniel och en Wessner, påpekade ”Daggen” Eriksson, som själv åkt 40 mil från Växjö för att lyssna på sin gamla polare.

- Det handlar om vinnarinstinkt. Jag skulle bara vinna, matcher som träning. Jag fuskar hellre och vinner än förlorar ärligt.

Fem i topp

Daniel avslutade med att lista fem toppspelare i BIK från sina år i klubben.

5 Nick Angell – grym back även om han spelade mest för sig själv.

4 Kristofer Näslund – vinnarinstinkt, han och jag rök alltid ihop på träning. Vi kunde båda fuska för att vinna.

3 ”Lillis” Nilsson – magiskt. Blyg kille som blommade ut i BIK.

2 Viktor Ejdsell – komplett forward, hade full koll på grejerna. Blev landslagsman och kom till NHL efter en säsong i allsvenskan.

1 Martin Tellander – en rolig jävel som aldrig satt sig själv i första rummet. Har alltid gjort sitt för klubben. Han tog hand om alla och är min bästa vän.

Daniel Wessner håller idag på att göra karriär som domare. Ett skrå som han under hela sin karriär hade ett speciellt förhållande till.

*Vid pennen
Ingvar Carlsson*